

poněvadž s hlediska skutkové povahy jednání proti dobrým mravům soutěže vůbec podle § 1 cit. zák. je zcela nerozhodno, jakým způsobem došlo k vyobrazení, které shledává žalobkyně právem závadným.

Čís. 14002.

Syndikátní nárok.

Opravnými prostředky soudního řízení nemíní se v § 2 syndikátního zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák., jen opravné prostředky, o kterých rozhodují vyšší stolice, nýbrž všechny právní prostředky, které mohou sloužiti k odvrácení škody z porušení úřední povinnosti.

Byla-li doložka vykonatelnosti na rozsudku, na jehož základě byla povolena exekuce, nesprávná, jest takovým prostředkem nejen oznámení pravého stavu věci podle obdoby § 39 čís. 1 ex. ř., nýbrž i žaloba o nepřipustnost exekuce podle § 39 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1934, Co I 2/34.)

Žalobce domáhal se na československém státu syndikátní žalobou náhrady škody, jež prý mu byla způsobena tím, že byla proti němu povolena a vykonána exekuce, ač doložka vykonatelnosti byla na žalobní rubrice, opatřené rozsudkem pro zmeškání, připojena jen kancelářským úředníkem, bez příkazu soudce. Procesní soud první stolice (vrchní soud v Praze) žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byl zamítnut žalobní nárok co do důvodu proto, že se mu nedostává jeden z předpokladů syndikátního nároku, totiž, že vyčerpány byly žalobcem opravné prostředky předepsané v soudním řízení, jimiž škoda žalobcova mohla býti odvrácena. Podle názoru prvního soudu mohl žalobce zabrániti provádění neprávem povolené exekuce a dražby zabavených věcí včasným oznámením na soud, že doložka vykonatelnosti na rozsudku, na základě jehož exekuce byla navržena a povolena, je nesprávná a že rozsudek nenabyl právní moci, takže se za exekuční titul nehodí. Ježto žalobce oznámení to neučinil, nárok na náhradu škody podle syndikátního zákona mu nepřísluší. Žalobce vytýká tomuto názoru prvního soudu nesprávné právní posouzení a dovozuje, že syndikátní zákon čís. 112/1872, mluvě o opravných prostředcích v soudním řízení, má na mysli jen opravné prostředky v užším smyslu, to jest jen takové, o kterých rozhoduje vyšší stolice a nikoli právní prostředky všechny. Oznámení, které uvádí první soud, není opravným prostředkem v soudním, pokud se týče exekučním řízení předepsaným, také se podle § 39 ex. ř. k zabránění exekuce prý nehodil

a rekurs jakožto jediný podle exekučního řádu možný opravný prostředek nemohl míti výsledek, ježto povolení exekuce a nařízení dražby bylo formálně správné. Žalobci nelze přisvědčiti. Opravnými prostředky v soudním řízení předepsanými nemíní se v § 2 syndikátního zákona č. 112/1872 jen opravné prostředky, o kterých rozhoduje vyšší stolice. Pro tento úzký výklad není v uv. zákoně opory a míní se v § 2 uv. zákona všechny právní prostředky, které k odvrácení škody z porušení úřední povinnosti mohou sloužiti (tak rozhodnutí Gl. U. 14745, 15745, n. ř. 528, sb. n. s. č. 13121). Opravným prostředkem, kterým v případě, o něž šlo, mohla dražba a škoda prý z ní vzniklá býti odvrácena, bylo nejen oznámení podle obdoby § 39 č. 1 ex. ř. prvním soudem uvedené (sb. n. s. 5650, 5861, 6291), nýbrž také žaloba podle § 39 č. 5 ex. ř. (sb. n. s. 6394, 6725, 9259). Žalobce, ač zvěděl o dražbě na den 2. prosince 1931 nařízené již dne 27. listopadu 1931 a tudíž mohl některým z uvedených opravných prostředků dražbu odvrátiti, to, což ani nepopírá, neučinil. Mimo to, jak svědčí o tom spis exekučního soudu, mohl se žalobce domoci odvrácení dražby a škody, která mu z ní vznikla, také rekurem, ale podal jej až po dražbě. První soud právem seznal, že žalobce, nepouživ opravných prostředků zákonem předepsaných, pokud se týče nepouživ jich včas, zavinil si škodu sám, a právem uznal, že žalobní nárok není důvodem po právu.

Čís. 14003.

Zákon ze dne 22. prosince 1924, č. 286 sb. z. a n. o úsporných opatřeních ve veřejné správě.

Ustanovení § 17 (2) č. 1 zákona vztahuje se i na aktivní požitky ze služebního poměru u obce, jenž jest služebním poměrem jen prozatímním a vypověditelným a nepodléhá zákonným předpisům o trvale ustanovených obecních zřízeních.

Ustanovení § 18 zákona má na mysli výdělečné příjmy jiného druhu, než jsou příjmy uvedené v předchozím § 17.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1934, Rv I 1604/33.)

Žalobce byl jako traťmistr státních drah přeložen dnem 1. ledna 1926 na trvalý odpočinek. Od 11. dubna 1927 byl žalobce zaměstnán u městské obce K. jako silniční dozorce. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu, by bylo zjištěno proti žalovanému, že žalobce jest k obci K. v poměru soukromoprávním, a by žalovaný byl uznán povinným se žalobcem při výplatě požitků odpočivných nakládati jako se zaměstnancem soukromých služeb ve smyslu § 18 zák. č. 286 sb. z. a n. z roku 1924 a že není oprávněn činiti z jeho odpočivných platů srážky a že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobci 5.200 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Jest zjištěno, že žalobce je zaměstnán u městského úřadu v K.